

[Økonomiministeren.]

ikke nogen anden tænkte sig det muligt — i hvert fald har jeg ikke bemærket en sådan fremsynethed hos nogen.

Jeg skal endelig nu gøre opmærksom på, at regeringen i maj 1959 standsede forskellige offentlige beskæftigelsesarbejder for også herigennem at lette presset på arbejdsmarkedet.

Den tredje del af den stillede forespørgsel indeholder en anmodning om at meddele, efter hvilke principper man tænker sig de kommende bestemmelser udformet.

En helt konkret besvarelse herpå kan jeg ikke give i dag. Igangsættelsesstoppet er jo i overensstemmelse med loven midlertidigt, og afviklingen må foregå gradvis under hensyn til færdiggørelsen af det igangværende byggeri og under hensyn til lokale forhold. Regeringen har endnu ikke tilendebragt sine overvejelser, blandt andet på grund af boligministerens sygdom, men man kan regne med, at påbegyndelsen af afviklingen er nær forestående.

Jeg skal slutte med at sige, at under den kommende udvikling må opmærksomheden også være rettet mod at øge byggeriets kapacitet. Nu er det ganske vist ikke således, at der intet er sket på dette område siden krigen. Der er sket fremskridt i flere henseender: sæsonudjævning gennem vinterbyggeri vinder frem, nye byggemetoder tages i anvendelse, mekanisering og industrialisering trænger sig frem også inden for byggeriet — men det går langsomt, man tør vistnok sige: for langsomt, men boligbyggeriets omfang er dog stadig stigende, og regeringen må i samvirke med de interesserede parter inden for byggeriet fortsat fremme udviklingen her mest muligt.

Ordføreren for forespørgerne (Axel Kristensen): Det forekommer mig, at den højtærede økonomiministers redegørelse langt fra er tilfredsstillende. Så længe vi opret holder det nuværende system for byggeriets arbejdskraft, sættes der så nogenlunde en grænse for den mængde, man kan bygge.

Selv om nogle af arbejdsområderne påvirkes af utraditionelt byggeri, er der stadig områder, hvor antallet af faglærte bestemmer, hvor meget man kan bygge. Den højtærede boligminister vidste derfor meget vel, hvor meget man under disse vilkår omtrent kunne bygge, han vidste nogenlunde, hvor grænsen lå, han vidste, at der ville komme en betydelig mængde privat byggeri, og tillige, at der var penge- rigelighed.

Den højtærede økonomiminister oplyser, at man stillede imod påbegyndelse af 15 500 lejligheder med statsstøtte i de første tre kvartaler af 1959. Dette tal reducerede man til 12 500, og faktisk blev der i de tre kvartaler påbegyndt 11 750 lejligheder med statsstøtte, med andre ord nogenlunde det, man havde stilet imod. For hele året 1959 nåede man i alt 15 200 lejligheder med statsstøtte, for hele året 1958 påbegyndtes der 16 295 med statsstøtte. Der er altså kun sket en reduktion af det statsstøttede byggeri med 1 000 lejligheder; det er kun 25 pct. af de 4 000 uden statsstøtte, som blev påbegyndt i 1958. Man levnede med andre ord overhovedet ikke plads til det private byggeri, som var forudsat ved den nye lovs vedtagelse. Der var pr. 1. januar 1960 i alt 27 041 lejligheder under opførelse, og deraf var de 11 112 uden statsstøtte, det vil sige, at den 1. januar i år var der 15 900 med statsstøtte under opførelse. Den 1. januar 1958 var der kun 14 300.

Man må ikke tage tallene for nøje, for vejrliget og mange andre forhold kan få det til at svinge; hvis man har et godt efterår; vil tallet ligge lidt lavere, og hvis man har et dårligt efterår, vil det ligge lidt højere. Det faktiske forhold er, at der ikke skete nogen som helst virkelig reduktion af det statsstøttede byggeri, på trods af at det ganske klart var forudsætningen ved lovens vedtagelse. 17 000 lejligheder med statsstøtte var det normale gennem de tre sidste kvartaler af 1958, og ved udgangen af juli 1959 lå vi på 16 900 med statsstøtte. Tallene viser altså stadig, at der ikke var